

KLTZ (SD) drs. Caecilia Johanna van Peski

Werkzame levens zijn tegenwoordig niet meer vanzelfsprekend lineair. Ik spreek daarom liever over een loopbaan, dan over een carrière. Carrière houdt in dat iedere stap er een is naar een niveau hoger dan het vorige. Ik denk dat dit niet altijd zo hoeft te zijn en zou zelfs zeggen dat de werk-weg van een mens aan inhoud en effect kan winnen wanneer die niet uitsluitend lineair is van karakter. Je kunt verticaal én horizontaal door de wereld van het werk heen bewegen. Laatste is wat ik zelf heb gedaan. Soms bewust, soms gedwongen, maar altijd met een resultaat waarvan ik bij voorbaat kon zeggen: deze volgende stap zou wel eens heel opmerkelijk kunnen worden. Zo vergaat het mij nu ook bij de Koninklijke Marine.

In 2020 werkte ik in Genève voor een Zwitserse organisatie die zich richt op *Security Sector Reform* (Geneva Centre for Security Sector Reform). Ik was er hoofd van het onderdeel dat SSR-trainingen voor landen in Centraal-Azië ontwikkelt. Een interessante baan en een samenstelling van thema's en regio's waar ik mij graag voor engageer. Toen kwam de pandemie: grenzen gingen dicht, het COVID-beleid in Zwitserland was conservatief en de omslag naar digitaal werd niet direct gemaakt. Toen juist in die periode mijn arbeidscontract verlengd moest te worden, ging dat niet door. Omdat de wereld op slot ging besloot ik terug te keren naar Nederland. Zo kwam ik voor het eerst in lange tijd weer in mijn geboorteland aan. Ik was dankbaar dat dat nog kon, dat die basis er nog was.

Op het moment van mijn vertrek uit Genève werkte ik al zo'n twintig jaar in verschillende functies in het buitenland. Ook toen al was mijn loopbaan niet lineair. Er was wel een duidelijk basisthema: al mijn werkzaamheden staan en stonden in het teken van vrede, veiligheid en rechtvaardigheid. Waar ik dertig jaar geleden aan de Universiteit Tilburg afstudeerde als Onderwijs- en Cultuurpsycholoog, zie ik mijzelf tegenwoordig als professional in *peace and security*. Dat geef ik ook als antwoord wan-

neer mensen mij vragen wat ik doe. Ik heb gedurende mijn loopbaan nooit binnen de private sector gewerkt – voor commercie heb ik gewoon geen talent. Mijn werkveld ligt binnen nationale overheden en multilaterale organisaties. Ik werkte voor de Europese Unie, voor de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa en voor de Verenigde Naties.

Het is de VN waar ik voor wat betreft het bouwen van een vreedzame toekomst voor onze wereld en een meer eerlijke welvaartsverdeling het meeste van verwacht. Daarom zet ik mij daarvoor in. Want de VN, dat zijn we zelf: *'We, the Peoples'* (openingszin van de Preambule van het Handvest van de VN). Vanaf de start van de VN Millennium Ontwikkelingsdoelstellingen in 2000 tot de daaropvolgende formulering van de Duurzaamheidsdoelen in 2015, heb ik samen met anderen actie gestimuleerd ter ondersteuning van een meer veiligere, vreedzamere en meer rechtvaardige wereld. Dat doe ik vooral door mijn werk binnen de *Sustainable Development Goal (SDG) 16*: Vrede, Justitie en Sterke Publieke Diensten. Zo probeer ik bij te dragen aan de opbouw van meer vreedzame, inclusievere samenlevingen en voor een duurzame ontwikkeling wereldwijd.

Uiteindelijk zou ik gaan werken voor de VN als *chief Peace Programming Section* bij UNDP. Heel eervol vind ik dat; ik zou het iedereen gunnen om een aantal loopbaan jaren voor de VN te mogen werken. Tegenwoordig ben ik voorzitter van de Raad van Advies van de Nederlandse Vereniging voor de Verenigde Naties (NVVN). Samen met die raad probeer ik het Nederlandse publiek en de politiek ervan bewust te maken dat confrontatie moet worden vervangen door samenwerking en ordening met als resultaat een betere wereld. We volgen daarbij op positief-kritische wijze wat er in de Verenigde Naties omgaat en proberen in Nederland het debat over hoe de VN verbeterd kan worden, te leiden.

Het spreekt mij aan om van zo'n brede beweging deel uit te maken, denken en doen op een niveau dat alle mensen en landen aangaat.

Uiteindelijk bleek de Koninklijke Marine de volgende fase in mijn loopbaan te zijn. De manier waarop ik daar verwelkomd ben was ronduit briljant! Toen ik enigszins confuus terugkeerde in Nederland dacht ik: 'ik bel Defensie'. Het leek mij dat in onzekere tijden juist daar mensen nodig waren. Daarbij was ik eerder al reservist, al was die status op dat moment min of meer in winterslaap. Dat lag aan mijzelf, want ik had er te weinig aandacht aan gegeven en dreef zodoende af. Toen ik eenmaal het contact met Defensie had hersteld, bleek men mij bij de marine absoluut warm te ontvangen. Ze lieten daar zien dat ze blij met mij waren, en dat gaf direct een positief gevoel. Ik was niet eerder zeevarend geweest, maar dacht als kleindochter van een Rotterdamse reder: 'Zeewater zit ons in het bloed'. De Rotterdamse mentaliteit ook, want het was Erasmus die zei: 'Ik wil een burger van de wereld zijn, een landgenoot van iedereen'.

Zo gebeurde het dat ik nu een pronte zij-instromer ben. Geen herintreder, maar een novice actief dienende militair. Ik ben daar heel erg trots op en voel mij dankbaar voor de loopbaanstap die de Marine mij biedt. Ik zie het als een soort loopbaan-in-loopbaan. Ik ben inmiddels zo'n dertig jaar werkachtig, dus zal het werk als officier nooit meer

het grootste deel van mijn loopbaan innemen. In potentie hopelijk wel een waardevol deel, een deel waarin ik een ferme bijdrage kan leveren. Ik ben gestart als transitieplanner in Afghanistan. Uit eerdere functies was deze omgeving mij al bekend. Op de weg terug, in de zomer van 2021, vergezelde een jong Afghaanse vrouw genaamd Zuhra mij. Ik op de NORDEVCO vlucht, zij op de evacuatievlucht. Ik ben blij dat ik haar het land uit heb kunnen helpen. Dat hebben zij en ik samen voor elkaar gekregen.

Twee standvastige vrouwen.

'Het spreekt mij aan om van zo'n brede beweging deel uit te maken, denken en doen op een niveau dat alle mensen en landen aangaat'

Dit jaar ben ik voorzitter van het DEU/NLD *Military Mobility Office* in het Duitse Ulm en verantwoordelijk voor het behalen van resultaten op

een buitengewoon relevant en actueel dossier: Europese (bilaterale) defensie-integratie ten aanzien van militaire mobiliteit. Voor volgend jaar bereid ik mij voor op een uitzending naar Libië, als *coordinator/deputy head EU Liaison and Planning Cell* (EULPC). Dan denk ik weer in een gebied te zijn waar ik mij thuis voel: dicht bij de mensen die leven met de actualiteit van een instabiele veiligheids-situatie.

Ik leer fijne nieuwe mensen kennen bij de marine. Maar soms mis ik mijn oud-collega's. We maakten samen gezellige, avontuurlijke en soms angstige tijden in missiegebieden mee. We waren jarenlang op uitzending, naar gebieden als Georgië, Rusland, de Balkan en de Donbas. Maar wanneer onze uitzending afliep, dan moesten we ieder voor zich op zoek naar nieuw werk. Uitgezonden civiel-militaire deskundigen vormen een soort vreemdelingenlegioen. Je hebt houvast aan elkaar in oorlogsgebied, maar wordt uit elkaar gerukt als het werk of contract voorbij is. Een onzeker bestaan. Ik voel mij daardoor wel eens eenzaam, ook binnen mijn huidige werksfeer. Daar kennen de mensen elkaar vaak vele jaren, terwijl ik mijn collega's verloren ben. Gelukkig zijn er sociale media, waarin we elkaar weer terug kunnen vinden. We delen lief, als iemand bijvoorbeeld blij is om het afstuderen van een kind, maar ook leed. Zoals laatst, toen de zoon van een Russische oud-collega sneuvelde aan het front in Oekraïne. De vader is gebroken van verdriet. Ik had voor de uitvaart graag

bloemen naar Rusland willen sturen, maar geen bloemist die daar nog levert.

Bezoek van Minister van Defensie Kaja Ollongren aan het DEU/NLD *Military Mobility Office* in Ulm